

© Sílvia Poch

Mi nombre es alguien y cualquiera

idea i direcció Laura Vago

dramatúrgia Laura Vago i Maria Zaragoza

25/09 – 27/09

Montjuïc

'11 lliure

TEMPORADA 20/21

Sobre l'espectacle → 3

Sinopsi → 4

En paraules de la dramaturga → 5

Parlant amb Laura Vago → 6

Biografies → 7

Fitxa artística → 9

Informació pràctica → 10

Col·laboradors i patrocinis → 11

Un recorregut per diferents situacions hospitalàries viscudes durant la crisi de la COVID-19. Una ocasió per portar a terme un ritual de comiat a partir de testimonis directes de pacients.

© Sílvia Poch

Sinopsi

Amb aquesta proposta escènica que ocupa diversos espais del Lliure a Montjuïc, assumim com a propi el propòsit marcat per la creadora argentina Laura Vago: donar cos i experiència física al buit causat pel distanciament en la pandèmia de la COVID-19 i permetre l'elaboració d'un dol col·lectiu que encara està pendent. Com diu ella mateixa, "no podem continuar passant per sobre dels morts". Amb *Noli me tangere (no em toquis)* que es representarà els mateixos dies a la Sala Fabià Puigserver, també a Montjuïc, el teatre es reivindica precisament com espai de representació i simbolització d'aquest ritual de dol.

Aquest espectacle neix de la proposta de Vago, guanyadora d'un dels Ajuts extraordinaris a la creació Carlota Soldevila en la categoria Escena distant, convocats arran de l'aturada d'activitat teatral causada per la pandèmia.

FOTOS / MÉS INFO

<https://www.teatrelliure.com/ca/programacio/tots-els-espectacles/mi-nombre-es-alguien-y-cualquiera>

En paraules de la dramaturgia

L'emergència de la Covid-19 ha impedit durant molts mesos l'experiència física d'acompanyament en la mort. I aquest buit que recau en tota la societat –per no dir en tota l'espècie humana– és una mostra de l'impacte que deixen en els cossos les mesures de seguretat i de protecció, que tenen per danys col·laterals el trencament dels vincles que permeten la cohesió social i el reconeixement mutu com a comunitat.

Durant l'estat d'alarma i el confinament s'ha elaborat un imaginari col·lectiu i un relat bèl·lic hegemònic (el fet sanitari convertit en batalles i victòries contra l'enemic) i s'han impedit de manera activa els relats que escapaven de la contenció de masses, infantilitzant una societat ja d'entrada poc familiaritzada amb la mort i tapant amb l'heroisme les mancances de l'estat del benestar, paulatinament desmantellat per l'interès econòmic a mesura que ens allunyàvem dels motius que el van fundar.

Per contrarestar aquesta mediatització, hem partit d'un conjunt de materials recopilats de primera mà als hospitals, de veus dissidents i d'algunes paraules de comiat que no van poder arribar mai al seu destinatari. Una polifonia emocional i física, una experiència sobre l'experiència, en la qual l'escena es capbussa en la realitat per elaborar una vivència artística, en lloc de fer que la realitat entri al teatre com a fet documental per ser interpretat. La pandèmia no s'ha acabat, i l'espectacle, per tant, tampoc no té un final concret. De fet, dependrà de vosaltres, del que us emporteu a casa després de la funció.

Potser és això el que ha fet sempre el teatre: fer possible el ritual del ritual mancat.

Maria Zaragoza

ENTREVISTA

Parlant amb Laura Vago

Des d'on has viscut la pandèmia i què és el que més t'ha impactat?

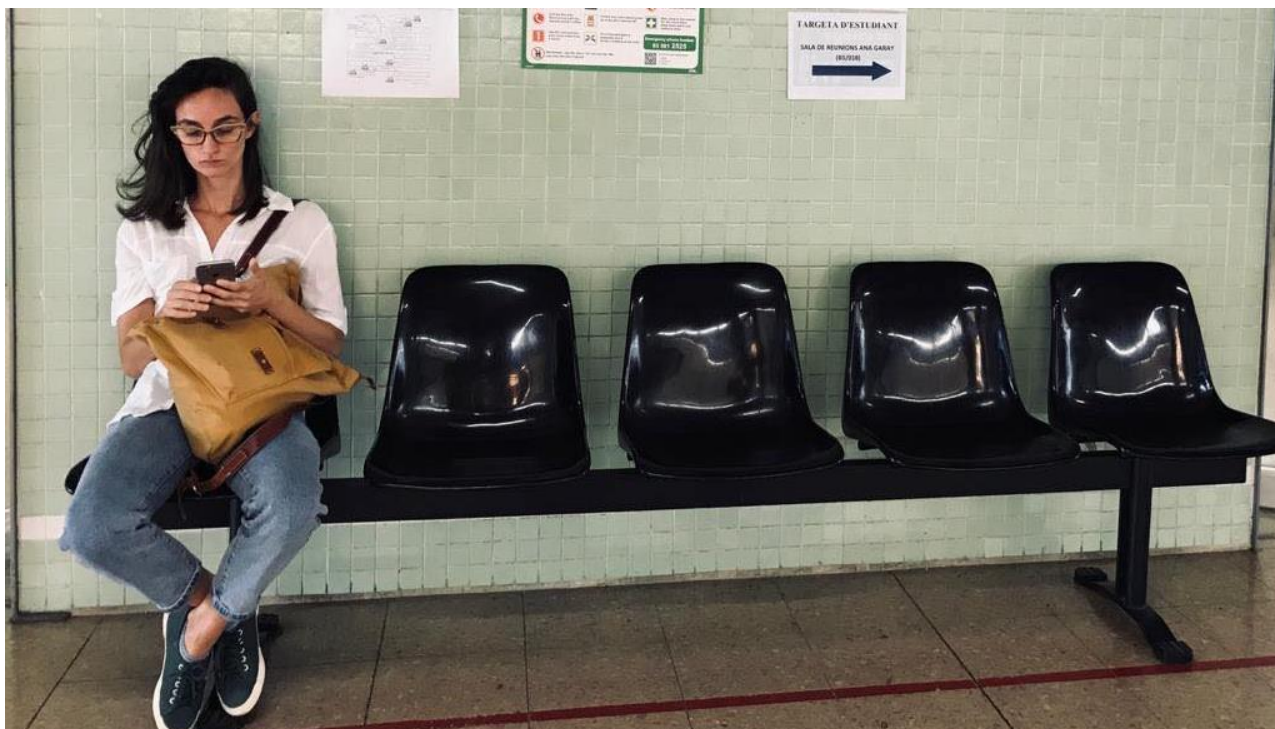
M'ha tocat viure la pandèmia tant com a ciutadana afectada pel confinament com en el rol de personal sanitari, atenent a la UCI. A nivell personal, hi ha dues situacions que són les que em van impactar més. D'una banda, a diferència d'altres epidèmies infeccioses que m'ha tocat viure, la COVID-19, a nivell assistencial hospitalari, en cosa de pocs dies va saturar tot el sistema sanitari i tots els llits disponibles, tant les urgències, de planta, de les UCIs, obligant així a obrir noves unitats mòbils, noves UCIs, hospitals de campanya annexos als centres convencionals. Tot, en cosa de dies. Aquesta experiència és una experiència per a la qual no estàvem preparats, ni com a professionals ni com a persones. D'altra banda, a nivell humà, el més fort que ha imposat aquesta epidèmia és la mort en soledat. El fet que els malalts quedessin aïllats dels seus éssers estimats, que no els poguessin veure o acomiadar-se'n, i que tampoc ens coneguessin a nosaltres, els qui els ateníem. Ells només veien persones vestides de cap a peus sense veure'ns el rostre. De fet, ens havíem de presentar cada vegada que entràvem perquè ells sabessin qui érem. És a dir que, en molts casos, els pacients no han tingut mai la possibilitat de veure qui els atenia ni d'acomiadar-se dels seus éssers estimats. Aquesta exaltació de la soledat és una cosa que m'ha impactat molt. Finalment, la sensació d'incertesa i por que vivim tots els ciutadans, independentment del rol que cadascú hagi tingut durant els mesos més durs de l'epidèmia, associat a la urgència d'acció, va generar en el col·lectiu social una por que almenys una generació sencera no havia experimentat mai.

Per què reivindiques la necessitat d'un dol col·lectiu?

Considero que, com a societat, hi ha una necessitat d'afrontar i enfrontar-se a la realitat viscuda, vinculada a la mort en soledat de moltes persones. Entenent que el dol és l'adaptació emocional a una pèrdua. Ens devem un doble dol, l'un a nivell personal pels qui es van veure privats d'allò que fins ara realitzàvem com a societat, és a dir, l'acompanyament durant el període de malaltia i traspàs. I l'altre, com a societat, el dol de la nostra manera de vincular-nos amb la quotidianitat i les maneres com vivíem abans de la pandèmia, sense la certesa que les coses tornaran a ser com eren i sense saber si volem que sigui així. Si no realitzem aquestes reflexions podem caure en la banalització dels fets i que tot quedi en xifres, el nombre de morts, el nombre de dies de confinament, els horaris de sortida, etc. Penso que reflexionar y vivenciar és important per poder seguir i com a punt de partida per construir cap endavant.

Què té de real i què de ficció, el muntatge?

El projecte no representa res, més aviat t'enfronta a diferents situacions que han estat reals durant els primers mesos de la pandèmia, entenent que encara avui seguim submergits en el problema. La part real la proporcionen els testimonis presentats de manera anònima pels actors. La ficció és el muntatge mateix, la disposició en l'espai: cada instal·lació neix de situacions reals que, mitjançant un tractament poètic, entra en diàleg amb altres subtemes i lectures que també van conviure durant la pandèmia, estirant el fil conductor del recorregut. L'espectacle no busca narrar la realitat, hi està submergit.

BIOGRAFIA

Laura Vago

Idea, direcció i dramaturgia

Dramaturga, coreògrafa, ballarina i docent. Ha cursat el màster universitari en Estudis Teatral (MUET) a la UAB. Es va formar en dansa clàssica, contemporània, teatre i ciències mèdiques. És llicenciada en Composició Coreogràfica / Arts de Moviment per la Universidades Nacionales de las Artes de Buenos Aires. Va ser ballarina de la companyia de dansa de l'Instituto Universitario Nacional de Arte de Buenos Aires. Va estudiar dramaturgia i teatre amb Maurici Kartun, Mariano Saba i Ignacio Apolo (Buenos Aires). Egresada de la Facultat de Medicina de la Universidad del Salvador (Buenos Aires), exerceix fa més de 10 anys a la Unitat de Cures Intensives. Com a docent, va dictar classes d'entrenament actoral al costat de Ricardo Bartís i la companyia d'investigació en llenguatges alternatius Sportivo Teatral (Buenos Aires). Docent de composició coreogràfica per l'Instituto Nacional de Arte, va treballar com a artista associada i coordinadora de seminaris i residències a la Central de Creación, espai a Buenos Aires destinat a acollir artistes en residència. Convidada especial de Festival Internacional l'Habana Vieja Ciudad en Movimiento, ha participat com a intèrpret, creadora i directora en diferents obres, destacant: *Desconcierto para piano y orquesta* (Taller Ferrari), de l'artista plàstic León Ferrari; *Territorio de cruce*, performance i instal·lació visual juntament amb els artistes Celina Jure, Martin Mele, Mariana Bellotto (Institut Cervantes de Tòquio i a Corea de Sud) i *Campo minado*, de Rubén Szuchmacher. Va ser artista resident del programa Memoria cuerpo e imagen del Festival Internacional de Videodanza BA, sota la direcció d'Edgardo Mercat. També ha participat en nombrosos festivals a Argentina, Xile, Colòmbia, França, Estats Units i Cuba.

BIOGRAFIA

Maria Zaragoza

Dramatúrgia

Llicenciada en Filologia Catalana per la UAB en l'especialitat de Literatura i postgraduada en Teoria i Crítica de Teatre, ha cursat estudis de doctorat en Arts Escèniques i, actualment, el màster universitari d'Estudis Teatral (MUET) de la UAB i l'Institut de Teatre. Ha realitzat crítica teatral per al portal Teatralnet i crítica literària per a la revista *Time Out Barcelona*. Ha estat *regional editor* del portal digital internacional Contemporary Performance. Després de diversos anys de professionalització en edició, traducció, producció teatral i guió per a televisió, des de l'any 2005 forma part del departament de comunicació del Teatre Lliure.

Fitxa artística

IDEA I DIRECCIÓ

Laura Vago

DRAMATÚRGIA

Laura Vago i Maria Zaragoza

INTÈRPRETS

Chantal Aimée, Boris Daussà,
Oriol Guinart, Pol López i Pau
Vinyals

TRADUCCIONS

Maria Zaragoza

ESPAI ESCÈNIC I VESTUARI

Judit Colomer

IL·LUMINACIÓ

Ganecha Gil

ESPAI SONOR I MÚSICA

Clara Aguilar

VÍDEO

Meritxell Colell Aparicio

FOTOGRAFIES

Jordi Borràs / La Mira

AJUDANT DE DIRECCIÓ

José Aquino Esperanza

MATERIALS MÈDICS CEDITS

Fundació Parc Taulí - Institut
d'Investigació i Innovació Parc
Taulí i Leitat -
Acondicionamiento Tarrasense

PRODUCCIÓ

Teatre Lliure

AGRAÏMENTS

Albert Faura, Rafel Plana,
Lionel Aimée Plana i Mos

Informació pràctica

LLENGUA ESPECTACLE

Català

DURADA APROXIMADA

25' cada passi

HORARIS

De divendres a diumenge a les 16.00,
16.30, 17.00, 17.30 i 18.00 h
Accés en grups de 8 persones

ACCESSIBILITAT

Espectacle no accessible

XARXES

@lau.vag / #MiNombreEsAlguien
#SocLaTardorDelLliure

CONTACTE

Rocio Pedrol
M. 669 06 75 66
Mar Solà
M. 675 44 98 86
premsa@teatrelliure.com

Col·laboradors i patrocinis

entitat concertada amb

membre de

amb la col·laboració de

mitjans patrocinadors

mitjans col·laboradors

amb el suport de

entitats col·laboradores

convenis de col·laboració amb

